

متن پرسش

شما فرمودید که: «علم حضوری به خداوند، یک وجه عقلی دارد و یک وجه عملی؛ وجه عقلی آن، مبادی علم نظری است. و وجه عملی آن، نظر به انسان معصوم است.» آیا می‌توان نتیجه گرفت که: «پس علم حضوری به خداوند، هم جزء مبادی نظری است و هم جزء مبادی عملی.»؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همینطور که می‌فرمایید علم حضوری به خداوند از طریق فطرت، جزء مبادی نظری جان هر انسان می‌باشد و از آنجایی که انسان به صورت حضوری، احساس می‌کند که بنده است و متصل به حضرت حق، طلب رسیدن به معبود دارد و از این لحاظ طالب عملی است که خود را به معبود خود برساند و از این جهت می‌توان گفت مبادی عملی انسان نیز حضوری است ولی از آن جهت که احساس خلأ می‌کند و می‌خواهد با رجوع به معبود خود آن خلأ را پر کند و از مقصد خود که همان «الیه راجعون» است محروم نگردد، در همان راستا در جان خود به صورت حضوری پیامبران و امامان را به عنوان نمونه‌ی کامل عقل عملی می‌شناسد و وظیفه‌ی تبعیت از آنها را دارد. موفق باشید